

Wspomnienie

Profesor dr hab. med. Janusz Prokop

19 października 2008 r. odszedł od nas prof. dr hab. med. Janusz Prokop, wybitny naukowiec, lekarz, Kochający syn, mąż, ojciec i wypróbowany przyjaciel.

Profesor Janusz Andrzej Prokop urodził się 24 października 1957 r. w Gorzowie Wielkopolskim, gdzie ukończył z wyróżnieniem w 1976 r. Liceum Ogólnokształcące nr 2. W latach 1976–1982 studiował na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu. Był bardzo dobrym studentem, kilkakrotnie zdobył nagrody rektorskie za osiągnięcia w nauce. W czasie studiów działał aktywnie w Studenckim Kole Naukowym przy Katedrze i Klinice Dermatologii Akademii Medycznej w Poznaniu.

Profesor dr hab. med. Jerzy Bowszyc – ówczesny kierownik Katedry i Kliniki Dermatologii AM w Poznaniu – doceniając zdolności naukowe i organizatorskie dr. Janusza Prokopa, zaproponował mu asystenturę i rozpoczęcie specjalizacji z dermatologii i wenerologii. Odbył liczne staże naukowe i zawodowe w najlepszych ośrodkach w kraju i za granicą, m.in. w Zakładzie Genetyki Człowieka Polskiej Akademii Nauk w Poznaniu (pracownik etatowy w latach 1987–1991), Instytucie Biochemii Uniwersytetu Warszawskiego (1983 r.), Instytucie Immunologii i Terapii Doświadczalnej PAN we Wrocławiu (1984 r.), Klinice Dermatologii w Warszawie (1985 r.), Hautklinik und Poliklinik (Charité) Uniwersytetu Berlińskiego (1986 r. i 1987 r.), Hautklinik und Poliklinik Uniwersytetu Marcina Lutra Halle-Wittenberga (1987 r.), Instytucie Immunologii i Reumatologii Klinicznej Uniwersytetu Friedrich-Alexander w Erlangen-Norymberga (1989–1990), Dermatologische Universitätsklinik Uniwersytetu Friedrich-Alexander Erlangen – Norymberga (1990–1991).

W 1987 r. uzyskał pierwszy, a w 1991 r. drugi stopień specjalizacji z dermatologii i wenerologii. Stopień doktora otrzymał w 1990 r. na podstawie rozprawy „Występowanie autoantyprzeciwciał przeciw składnikom jądra komórkowego w różnych postaciach twardziny”, a w 1998 r. doktora habilitowanego po przedstawieniu rozprawy „Występowanie, oznaczanie i pochodzenie autoantyprzeciwciał w surowicach chorych na choroby tkanki łącznej. Współzależność między autoantyprzeciwciałami przeciw strukturom jądra komórkowego a sekwencjami homologicznymi do retrowirusowych w DNA z surowic chorych”. W październiku 2008 r. powierzono mu stanowisko profesora nadzwyczajnego w Katedrze i Klinice Dermatologii Uniwersytetu Medycznego im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu. Wykorzystując najnowsze osiągnięcia genetyki i biologii molekularnej, badał rolę retrowirusów w chorobach tkanki łącznej, występowanie i rolę sekwencji

retrowirusowych w genomie osób z chorobami tkanki łącznej oraz łuszczycą, współzależność między autoantyprzeciwciałami przeciw strukturom jądra komórkowego a sekwencjami homologicznymi do retrowirusowych w DNA z surowicy chorych na choroby tkanki łącznej, znaczenie diagnostyczne oznaczania autoantyprzeciwciał w różnych postaciach tocznia rumieniowatego. Autor oraz współautor niemal 200 prac oryginalnych, poglądowych, opisów przypadków i rozdziałów w podręcznikach. Promotor trzech ukończonych przewodów doktorskich, a pod opieką miał kolejnych dwóch doktorantów. Kierownik specjalizacji z dermatologii i wenerologii oraz organizował kursy doszkalające z dermatochirurgii i diagnostyki chorób tkanki łącznej. Utworzył w Klinice Dermatologii gabinet dermatochirurgii oraz był zastępcą kierownika Pracowni Chorób Przenoszonych Drogą Płciową. Członek wielu polskich i zagranicznych towarzystw naukowych. W 1991 r. zdobył nagrodę Europejskiej Akademii Dermatologii i Wenerologii za plakat, a na XXIX Zjeździe Polskiego Towarzystwa Dermatologicznego w Poznaniu (3–6.09.2008 r.) została wyróżniona praca, której był współautorem.

Był poliglotą i wszechstronnie uzdolnionym człowiekiem: pisał wiersze, zdobył wiele nagród muzycznych, grał na gitarze (ukończył Szkołę Muzyczną w Gorzowie Wielkopolskim w klasie gitary), znakomicie grał w szachy oraz uprawiał różne dziedziny sportu. W ostatnich latach ciężko chorował, pomimo leczenia stan jego zdrowia się pogarszał. Do końca pracował, prowadząc badania naukowe, nauczając studentów i służąc chorym.

Człowiek o niezwyklej wrażliwości, nie umiał nikomu odmówić pomocy, działał społecznie, wspomagał ubogich i organizacje charytatywne. Nie chciał swoją osobą nikogo absorbować i był wdzięczny za wszelką pomoc, jaką otrzymał. Odnosił się z szacunkiem do wszystkich ludzi i starał się zrozumieć innych.

Kochający syn, mąż i ojciec – córka Edyta studiuje na III roku Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu. Miał wiele planów rodzinnych i zawodowych, o których rozmawiał z najbliższymi w ostatnich dniach przed śmiercią. Martwił się zdrowiem swojej matki, podziwiał i kochał żonę Lilianę – magistra farmacji, ale największą dumą i radością jego życia była córka. Edyta wychowana w szacunku do wiedzy działa w Studenckim Towarzystwie Naukowym, a ojciec był dla niej autorytetem. Lekarz z powołania, szanowanym przez chorych i ich rodziny. Pozostanie na zawsze w pamięci jako człowiek niezwyklej, pracowity i skromny, prawdziwy przyjaciel.

RYSZARD ŻABA